

andre Ord sige, at Folkethinget ikke bør tillade sig at have nogen bestemt Mening om Finantslovens Stikelse og fastholde den. Paa samme Tid altsaa som man møder de i Folkethinget fremkomne Forslag om heldbringende Reforme paa forskjellige Samfundsomraader med at lægge dem tilside med det Motto: „Vi kunne ikke tage imod dem“, paa samme Tid fordret man med Hensyn til den eneste Lov, hvor Folkethinget hidtil har en Fortrinsret ved Behandlingen, at Folkethinget ogsaa der skal opgive sin Mening, thi ellers — siger Regjeringen — skaber Folkethinget en Situation, under hvilken Alt er tilladt for Regjeringen. Det er efter min Opfattelse Forklaringen af dette Forhold, og jeg tillader mig at tro, at denne Opfattelse vil beles af et saa overvældende Mjertal overalt i Danmark, at Regjeringen ikke, muligvis med Undtagelse af enkelte af dem, der komte til at faaene Lønningstillæget, og maaske neppe disse, vil faae Medhold af Noget for sin Stilling og den Maade, hvorpaa den søger at fremtvinge en vis Situation. Ibet jeg udtaler dette, skal jeg endnu tilføie, at den ærede Regjering har sagt, at den ikke piger, saalænge den selv tror, at dens Tilstedeværelse er nødvendig. Altsaa, vi have en Regjering i et konstitutionelt Land, der kun gaar ud fra sin egen Forestilling om Nødvendigheden af sin egen Tilstedeværelse, og som ikke lader sig paavirke, selv om hele det folkevalgte Kammer staar op derimod; jeg er nemlig tilbøjelig til at tro, at med Hensyn til Principet om en foreløbig Finantslov vilde det Mindretal, der jo nu kun bestaar af 17 Medlemmer, svinde ind til 2, nemlig til de 2 Ministre, som ere Medlemmer af Folkethinget. Endnu kun en Bemærkning, medens jeg har Ordet, skjøndt det egentlig kun var mod den høitærede Conseilspræsident, jeg vilde udtale mig, til det ærede Medlem for Kjøbenhavn's 6te Valgkreds (Hindenburg). Det ærede Medlem har en vis Tilbøjelighed til at fremsætte Ytringer, der skulde være udtalte af Saadanne, der ikke ere istand til paa Steedet at forklare det ærede Medlems Misforstaaelser, men hans Slutninger af det Udbrag, han oplæste, lignede temmelig nøie flere juridiske Fortolkninger angaaende § 49 i Grundloven, som vi ved tidligere Leiligheder have hørt fra det ærede Medlems og hans Benner's Side. Det ærede Medlem har efter min Opfattelse fuldstændig misforstaaet disse Ord, thi der var i dem ikke Tale om, hvilken Mening der bør ligge og fornuftigvis ligger i Grundloven, men der var Tale om et tidligere foreliggende Tilfælde og først om, hvorledes en Rigsret vilde tillade sig at forklare et saadant Tilfælde, og det er en helt anden Sag. Skulde nemlig det ærede Medlem faae Ret i, at, dersom Folkethinget vover at blive staaende paa det forfatningsmæssige Grundlag og hævde sin Rettighed, vilde det betyde saa meget, som at man saa fuldstændig vilde gaa forbi Folkethinget, idet man

ikke kunde faae Benge, saa tog man dem selv, og regjerede alligevel, — vilde det saa godt som med Enstemmighed gaa op for den danske Befolkning, at paa denne Maade er Folkefriheden, som man har glædet sig ved, saaledes som den blev skabt af Frederik den Syvende i 1849, gaaet tilbage for det danske Folk, og man vilde da forlange den saaledes fixeret paa Papiret, at Juristerne ikke skulle løbe bort med den en anden Gang.

Conseilspræsidenten (Fonnesbeck):

Jeg har kun bedet om Ordet for at nedlægge en alvorlig Indsigelse imod den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører fortolkede mine Ord, idet han udtalte, jeg skulde have sagt, at Regjeringen endog vilde gaa til en foreløbig Finantslov for at holde sig selv. Dette har jeg aldrig sagt, og jeg nedlægger den allerbestemteste Indsigelse imod, at mine Ytringer bruges paa den Maade. Jeg har sagt, og det siger jeg igjen: De Herrer glemte ikke, at der her slet ikke er Tale om en Strid mellem Regjeringen og et enkelt Thing, men at her er Tale om en Strid imellem begge Rigsdagens Afdelinger, og derfor vilde det ikke være til nogen Nytte, ja, jeg vil sige, at det vilde være en Svigten af Regjeringens Migt, om den fratraadte og lod det Hele ligge hen i et Raas. (Afbrydelse.) Ja, det har jeg sagt, og det siger jeg fremdeles. Dersom det kun gjaldt om en Uoverensstemmelse mellem dette eller det andet Thing og Regjeringen, da var Situationen en ganske anden, men de Herrer mindes atter og atter om, at det ikke er det, der ligger for i dette Dieblis. Naar den ærede Ordfører dernest udtalte sig om, at det, der her forlanges, er det Samme som at sige, at Folkethinget ikke skulde have Lov til at have en Mening, saa spørger jeg: Hvem i al Verden har forhindret det deri? Have de Herrer ikke ofte og navnlig i finantsielle Sager havt Deres Mening og trodsset den igjennem eller sat den igjennem? Lad mig endelig ikke bruge Udtryk, der paa nogen Maade kunne være udfordrende. Hvis man vil paaftaa, at Folkethinget ikke i finantsielle Sager har havt sin Billie, holder man sig ikke ganske til, hvad Birkeligheden siger, men det er noget ganske Andet, at Folkethinget, om det end nok saa meget kan have en Overbevisning om sin Menings Rigtighed, partout vil drive den igjennem og derved skabe den Situation, imod hvis Følger jeg advarer.

Ordføreren (Berg): Jeg vil ikke strides med den meget ærede Conseilspræsident om de enkelte Ord, han har brugt, men jeg skjønner ikke rettere, end at den ærede Conseilspræsident ved den Forklaring, han nærmere har givet af sine Udtryk, alligevel stabsfæster, hvad jeg har udtalt, om ikke med samme Ord, saa dog den samme Lante (Sør); thi den meget ærede Minister siger, at, naar det Tilfælde indtræder — som